

P. Florentin Hrovat, vodja ljudske šole in slovenski pisatelj.

(Spisal B.)

Pred tremi leti je postavil v tem listu skromen spomenik svojemu sivolasemu stricu in dobrotniku, prečast. p. Ladislavu, veleučnemu in zaslužnemu profesorju in pisatelju slovenskemu, — mož, čegar spominu sedaj posvečujemo te vrstice. Kdo bi si bil mislil, da bo stari upokojeni gospod profesor moral še na večer svojega življenja pisati žalostinko po svojem dokaj mlajšem stričniku, ki je kot zvest gojenec njegov čvrsto in vstrajno hodil pot za njim kot redovnik, učitelj in pisatelj — vrlega učitelja vrli učenec!

In vendar: zgodilo se je tako, ker je Bog hotel!

Spodobilo bi se, da bi sedaj zaslužni mojster poslavil svojega vrednega gojenca ter mu postavil časten spomenik v knjigi. A 70letnemu starčku bi bila premučna ta žalna naloga; zato jo zvršuje po njegovi volji in njegovem navodilu — ptuja roka.

I.

P. Florentin Hrovat se je porodil dné 11. vel. travna l. 1847. v vasi „Velike Hribe“, župnije gorenje-tuhinjske na Gorenjskem. Pri krstu so mu dali ime Janez Nepomuk; njegov dom se je po domače imenoval „pri Kaližu“. Ta rodbina se je bavila razven s kmetijstvom tudi s krojaškim obrtom. Bila je srednje imovita. V tej hiši se je porodil tudi p. Ladislav, čegar najstarejši brat Anton je po očetu prevzel do-

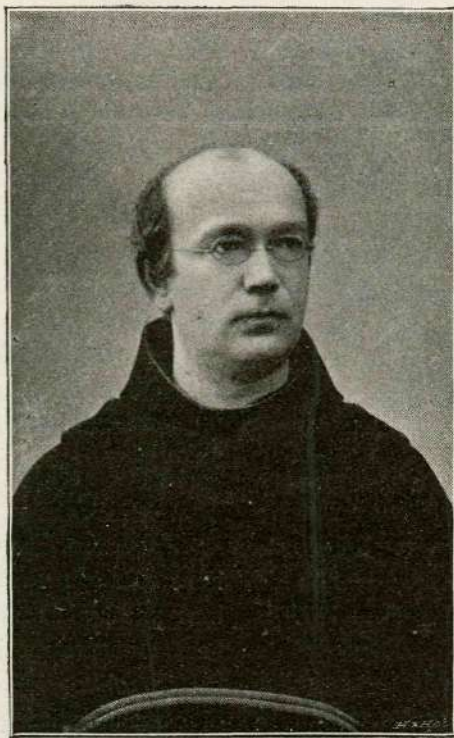
mačo kmetijo. Le-ta je v zakonu z Aleno Novakovo dobil dva otroka: našega Janeza in sestro mu Marijanico.

Oče Anton je že umrl, ko je bil Janez komaj štiri leta star. Že po naravi šibkega telesa in nestalnega zdravja si je nakopal jetiko, ki ga je spravila v pre-zgodnji grob. Tu je že prvi vir bolehnosti patra Florentina. Ker se je Kaliževa rodbina že od nekaj bavila s knjigami in je bil p. Ladislav tedaj že duhovnik, zato tudi umirajoči oče ni miroval popreje, nego mu niso obljubili, da pošljejo njegovega Janeza v šolo.

Ko je Janez nekoliko odrastel, poslala ga je mati, oprta na podporo patra Ladislava, v frančiškansko ljudsko šolo v Kamnik. Tu je dovršil štiri razrede. Glavni učitelj mu je bil p. Ferdinand Gözel, kateremu je bil vedno hvaležen. Kot učitelj je večkrat rekel: „Kar vem za šolo, to vem od patra Ferdinanda; pri njem smo se učili brez postave to,

kar sedaj zahteva šolska postava od nas učiteljev.“

Dasi ni bil posebno nadarjen, vendar je vedno srečno uspeval, ker mu je pridnost nadomeščala, česar mu ni naklonila narava. Imel je kot učenec nekako najivnost, ki ga tudi pozneje ni čisto zapustila, dejali bi: otroško preprostost. Na počitnicah je svojim sosedom pripo-

P. Florentin Hrovat.